

Aproximació al sistema educatiu britànic

Aproximación al sistema educativo británico

An Approach to the British Educational System

Gabriel Barber Marquès, biel.barber@gmail.com

Professor de l'IES Juníper Serra

Tomàs Oliver Colom, toliver@ceppalma.net

Assessor de formació del CEP de Palma Jaume Cañellas Mut

Resum

Un sistema educatiu tan poc centralitzat com el britànic condiona una estructura administrativa peculiar, que juntament amb la complexitat de les institucions i entitats educatives proporciona un panorama educatiu molt interessant. L'ensenyament de les llengües estrangeres també serà motiu d'anàlisi d'aquest treball. Malgrat que tots els governs europeus coincideixen en un interès creixent en els termes educatius i en l'harmonització dels respectius sistemes educatius, la realitat segueix essent que les estructures d'aquests sistemes mantenen diferències considerables. Són moltes i molt diverses les institucions responsables del finançament, gestió i avaluació de l'educació i la formació. I no són menys les divergències en temes com l'ensenyament professional, l'educació superior i postobligatòria, la política d'exàmens i titulacions, etc. Basta comparar els aspectes bàsics de dos sistemes educatius com l'espanyol i el britànic per entendre la complicada tasca d'intentar integrar els sistemes educatius europeus.

Paraules clau

Sistema Educatiu Britànic, Descentralització, Dimensió Europea, Estructura Administrativa, Llengües Estrangeres.

Resumen

Un sistema educativo tan poco centralizado como el británico condiciona una estructura administrativa peculiar, que unido a la complejidad de las instituciones y entidades educativas proporciona un panorama educativo muy interesante. La enseñanza de las lenguas extranjeras también es motivo de análisis del presente trabajo. Aunque todos los gobiernos europeos coinciden en un creciente interés sobre los temas educativos y en la armonización de sus respectivos sistemas educativos, la realidad sigue siendo que las estructuras de estos sistemas mantienen una serie de diferencias considerables. Son muchas y muy diversas las instituciones responsables de la financiación, gestión y evaluación de la educación y la formación. Y no son menos las divergencias en temas como la enseñanza profesional, la educación superior y post-obligatoria, la política de exámenes y titulaciones, etc. Basta comparar los aspectos básicos de dos sistemas educativos como el español y el británico para entender la complicada tarea de integrar los sistemas educativos europeos.

Palabras clave

Sistema Educativo Británico, Descentralización, Dimensión Europea, Estructura Administrativa, Lenguas Extranjeras.

Abstract

An educational system so little centralized as the British one determines a peculiar administrative structure, which along with the complexity of educational institutions and organizations, provides a very interesting educational scene. The teaching of foreign languages will also be a focus for analysis of this paper. Although all European Governments agree on a growing interest in educational terms and in the harmonization of their respective education systems, the reality shows that the structures of these systems maintain considerable differences. There are several and very different institutions responsible for financing, management and evaluation of education and training. And there are not less divergent institutions on issues like education, higher and professional education, the politics of non-compulsory examinations and qualifications, etc. Just comparing the basic features of two educational systems such as the Spanish and the British one we can understand the difficult task of trying to integrate the European educational systems.

Keywords

British Educational System, Decentralization, European Dimension, Administrative Structure, Foreign Languages.

0.INTRODUCCIÓ

Dins Europa, el Regne Unit representa, sens dubte, el model educatiu més regionalitzat. De fet, el seu no ha estat mai un sistema centralitzat com l'entenen països com França o Espanya, des de l'auge dels nacionalismes europeus, a finals del segle XVIII, fins avui dia. I no és només que parlem de tres sistemes educatius diferents: l'escocès, el d'Irlanda del Nord i l'anglès, que manté unitat de criteris amb el gal·lès. Aquests sistemes, a pesar de les seves particularitats legals i administracions educatives nacionals diferents, comparteixen un fet fonamental, i és que s'han constituït amb el temps sobre l'acceptació que tant les associacions privades com les autoritats dels distints comtats tenen dret, i per tant competències plenes, en l'organització i posada en marxa de les accions educatives pertinents dins de les pròpies circumscripcions.

1. ESTRUCTURA ADMINISTRATIVA

El sistema educatiu del Regne Unit és, com molt bé s'ha definit, "un sistema nacional administrat de manera local". Convé aclarir, en canvi, que no hi ha una administració central per a tot el Regne Unit en l'àrea d'educació. Són quatre els secretaris d'Estat, tots ells presents al Gabinet, i tots ells comparteixen responsabilitats en matèria d'educació. El Secretari d'Estat d'Educació i Ciència s'encarrega de tots els aspectes de l'educació a Anglaterra, a més del suport i finançament de les universitats a tot el Regne Unit, exceptuant Irlanda del Nord. Els secretaris d'Estat de Gal·les, Escòcia i Irlanda del Nord tenen plena responsabilitat en tots i cadascun dels sectors i aspectes educatius de les respectives àrees administratives.

L'administració central queda confiada a una unitat relativament petita i allunyada del funcionament ordinari dels centres educatius, el Department for Education and Skills (DES) a Anglaterra, amb el secretari d'Estat d'Educació i Ciència al capdavant. Les agències corresponents a la resta del Regne Unit són el National Assembly for Welsh Education Department, l'Scottish Executive Education Department (SEED) i el Department of Education (DE), i finalment el Department of Employment and Learning (DEL) a Irlanda del Nord. És responsabilitat d'aquests organismes centrals establir el marc i el finançament adequat per al desenvolupament del sistema educatiu i de formació, incloent un pla nacional d'estudis, el National Curriculum, i la cooperació directa amb altres organismes centrals i locals per a la correcta implementació de les polítiques educatives.

Però són les Local Education Authorities (LEA), autoritats locals d'educació, les quals, en definitiva, es responsabilitzen de la provisió de recursos, contractació de personal i organització de l'acció educativa. Les LEA (SLA a Escòcia i Education & Library Boards a Irlanda del Nord) no fan sinó traduir a l'administració educativa el propi ordenament polític britànic, en el qual mantenen el seu pes i tradició les institucions del govern local, les anomenades *Local Authorities*. Així, les autoritats locals d'educació es corresponen amb les principals demarcacions en què es divideix el país: Consells de Comtat i Consells de Districte Metropolità. Cada LEA està integrada per un nombre determinat de consellers d'elecció pública i per professionals i experts en temes educatius que tenen, entre altres feines, la facultat d'elegir un director del departament local d'educació (Chief Education Officer), que manté un contacte directe i habitual amb el departament d'educació central, el DES.

A més, dins la demarcació de les autoritats locals, cada centre escolar conserva una àmplia autonomia en matèria curricular i de gestió interna, exercida sobretot pels directors, que responen directament a la LEA corresponent, que s'encarrega a més a més del nomenament d'aquests. Aquesta situació redueix bastant el poder real d'autonomia dels centres educatius, car encara que cada escola té una Junta de Govern amb participació dels diferents estaments escolars, és la direcció la que reté un ample poder executiu, fet que respon als esquemes jeràrquics britànics tradicionals.

Així i tot, la gran tradició i importància del govern local al Regne Unit es va veure alterada per la darrera gran reforma educativa de 1988, la qual va establir, malgrat els recels suscitats, una nova forma d'equilibri entre el poder central i les autoritats locals, que, encara així, es fa ben enfora de la situació de la majoria dels sistemes educatius europeus, clarament més centralitzats. En aquest sentit, la reforma de 1988 va proporcionar noves atribucions al Departament d'Educació, especialment en aquestes àrees:

- Creació d'una xarxa de centres estatals desvinculats de les autoritats locals, després de sol·licitar el seu estatus de *grant-maintained school*.
- Assegurar que els pares puguin triar lliurement el centre escolar dels fills, independentment de la seva ubicació geogràfica.

- Adjudicar noves i importants competències (incloses les pressupostàries) als consells de govern de cada centre en particular, que abans controlaven les Autoritats Locals.
- Abolició de l'autoritat local de Londres i d'altres grans metròpolis, i substituir-les per altres de més petites i coordinades amb el poder central.
- Imposició d'un Pla d'Estudis Nacional (National Curriculum) del qual el departament d'Educació seria l'executor. Les concrecions pertinents les decidirien les autoritats locals i els propis directors de les escoles (que, amb aquesta mesura intervencionista, veien reduïda de manera significativa la seva anterior autonomia a l'hora de planificar l'acció educativa).
- Amb tot el que s'ha exposat fins ara podem entendre el perquè de la gran diversitat de les escoles existents, tant en l'àmbit públic com en el privat, així com també la flexibilitat i la relativa complexitat de les seves propostes educatives.

2. INSTITUCIONS EDUCATIVES DE FINANÇAMENT PÚBLIC

Els centres educatius de finançament públic disposen d'una ampla autonomia en matèria pressupostària, de personal i d'organització interna i curricular (respectant sempre les directrius marcades pel National Curriculum).

Les escoles reben els seus fons públics a través de la LEA a la qual es troben adscrites. La gestió administrativa, educativa i organitzativa està supervisada per les Juntes de Govern (Governing Bodies), amb importants competències en matèria pressupostària, contractació de personal, organització interna i curricular. Les juntes deleguen el director per a la gestió i representació quotidiana de l'escola. En aquestes juntes de govern hi estan representats tots els estaments escolars (Governors): personal docent i no docent, personal de la LEA, pares i membres de la comunitat.

Una vegada més es fa necessari destacar la notable varietat en la tipologia i funcionament dels centres finançats amb doblers públics: *infant schools*, *primary schools*, *middle schools*, *junior schools*, etc. Això és una prova més que evident de l'autonomia de què gaudeixen les LEA.

La gran majoria d'escoles de secundària són *comprehensive schools* unitàries, que ofereixen ensenyaments de caràcter general per a tots els estudiants de tots els nivells de competència. En canvi les *grammar schools*, molt presents encara dins alguns sectors socials, continuen seleccionant els estudiants (prova 11-plus) per un ensenyament de tall més acadèmic, orientat cap als estudis universitaris.

Les institucions d'educació postobligatòria (*further education*), inclouen un ample ventall d'entitats educatives, que ofereixen als joves majors de 16 anys ensenyaments de major especialització, normalment orientades cap a les titulacions professionals i especialització laboral (*further education colleges*, *tertiary colleges*, *specialist colleges...*), deixant una porta oberta als estudis superiors (*sixt-form colleges*). A partir de 1993, tots aquests centres educatius foren habilitats per exercir amb autonomia plena, dins el camp de l'educació postobligatòria no universitària, de manera semblant a com ho fan les universitats. Les corporacions que es formaren a cadascun d'aquests centres varen deixar de dependre de les LEA per a la recepció dels seus fons públics. Els serveis d'educació d'adults segueixen essent, al contrari, responsabilitat de l'autoritat local, que els ofereix o bé a través de les instal·lacions escolars que té al seu càrrec o bé transferint-los a institucions d'educació postobligatòria.

Totes les institucions d'educació superior, incloses les universitats i altres entitats educatives de caràcter universitari, són finançades en un 90% amb fons públics, i encara així, són legalment independents, regides pels propis estatuts i gestionades per juntes de govern competents en tots aquests afers, tant de provisió educativa com d'organització interna. Oxford i Cambridge gaudeixen, encara a dia d'avui, d'un prestigi i reconeixement semblant al dels *public schools* de l'educació secundària.

La majoria de carreres duren tres o quatre anys, i suposen titulacions de primer grau: Bachelor of Arts (BA) o Bachelor of Science (BS). La continuació dels estudis permet accedir al títol de Master of Arts (MA) o Master of Science (MS). El doctorat (PhD) completa les titulacions universitàries britàniques.

3. ESCOLES PRIVADES

La participació privada en l'educació infantil és significativament important, i es du a terme a través de les *nursery schools*, *pre-primary groups* o *playgrounds*, o fins i tot hi ha *nurseries* dins de les escoles independents.

Aquestes *independent schools* es mantenen amb fons exclusivament privats i moltes d'aquestes són internats. D'entre totes, sobresurten per la seva imatge elitista i les seves taxes prohibitives les anomenades *public schools*, a les quals només es pot ingressar amb 13 o 14 anys després de superar unes proves selectives de gran dificultat. Les *preparatory schools* admeten estudiants d'entre 5 i 13 anys, i el seu objectiu és preparar-los per accedir en un futur a una determinada *public school*. Les escoles independents ofereixen el mateix ventall de titulacions que les escoles públiques: el GCSE i el GCE A-levels. Una darrera modalitat d'escoles privades són les *voluntary schools*, fundades per associacions sense ànim de lucre, generalment associades amb l'Església d'Anglaterra o amb l'Església catòlica.

Si bé no reben finançament directe, totes aquestes escoles independents s'han d'inscriure en els corresponents registres del Department for Education and Skills per a les escoles angleses, i els seus homòlegs de les altres regions del Regne Unit: la Welsh Office, el Scottish Executive Education Department i el Department of Education Northern Ireland. No tenen, en canvi, l'obligació d'implementar el Pla d'Estudis nacional, només han de garantir la qualitat del propi projecte curricular alternatiu, si fos el cas, davant la inspecció.

També hi ha al sector privat les *independent further education institutions*, que ofereixen educació postobligatòria, institucions d'educació superior i una única universitat independent, la de Buckingham, amb poder, com la resta d'universitats, per expedir els títols propis.

4. ESTRUCTURA ACADÈMICA DELS NIVELLS PREUNIVERSITARIS

4.1 EDUCACIÓ INFANTIL

Encara que l'ensenyament obligatori comença als 5 anys (un any abans a Irlanda del Nord), les LEA estan obligades a facilitar ensenyament infantil als nins de 4 anys si els seus pares ho demanen.

Hi ha un gran nombre d'escoles que acullen els menors de 5 anys, en la modalitat de *day nurseries*, *pre-school groups* o *playgroups*, *nursery schools*, o bé mitjançant aules especials dins algunes escoles de primària, que faciliten el pas dels més petits a l'entorn escolar.

4.2 EDUCACIÓ OBLIGATÒRIA: EDUCACIÓ PRIMÀRIA I SECUNDÀRIA PREUNIVERSITÀRIA

L'educació primària va des de 5 a 11 anys (de 4 a 11 a Irlanda del Nord) i la secundària dels 12 als 16. Majoritàriament les escoles ofereixen ensenyaments en tots dos nivells, d'altres, però, ho fan encara en tres nivells: *primary schools* (entre els 5-8/9), *middle schools* (8/9-12/13) i *secondary schools* (fins a 16 anys).

A les *comprehensive schools* els alumnes segueixen un pla d'estudis polivalent en el qual s'integren continguts acadèmics tradicionals (alguns dels quals són obligatoris, d'acord amb el Pla Nacional d'Estudis) amb altres tipus d'ensenyaments tècnics, artístics i activitats prelaborals, a més de l'ensenyament religiós i la formació física. Algunes d'elles, conegudes com a *specialist schools*, s'especialitzen en àrees particulars del currículum, com per exemple la tecnologia, sense deixar de fer per això la resta de les matèries.

En general, no s'agrupa els alumnes d'educació primària pels seus nivells de competència, però la situació canvia en els nivells superiors, on no és infreqüent la formació de grups d'alumnes de nivells homogenis per a l'estudi d'alguna assignatura concreta (*setting*) o, més rarament, per a totes les assignatures (*streaming*).

El currículum per a l'educació obligatòria a Anglaterra, Gal·les i Irlanda del Nord es divideix en quatre cicles o *key stages* (KS): KS1 (5-7 anys o 4-8, a Irlanda del Nord), KS2 (7-11 o 8-11, a Irlanda del Nord), KS3 (11-14) i KS4 (14-16). Pel que fa als continguts, que inclouen els que són marcats pel Pla Nacional d'Estudis, són els següents, en el cas d'Anglaterra i Gal·les:

- KS1/2: Anglès (i/o gal·lès en aquesta regió), matemàtiques, ciències, disseny i tecnologia, tecnologia de la informació i comunicació (només a Anglaterra), educació religiosa, educació física, història, geografia, art i disseny i música.
- KS3: Una llengua estrangera és obligatòria a partir d'aquest tercer cicle, encara que perd el seu caràcter obligatori a Gales en el nivell següent.
- KS4: Les assignatures obligatòries es redueixen en aquest darrer cicle.

El currículum d'Irlanda del Nord fa les previsions pertinents per a l'ensenyament de l'irlandès, especialment en els primers nivells. A més estableix en els cicles KS1-4 cinc àrees d'estudi obligatòries: anglès, matemàtiques, ciències i tecnologia, el medi i la societat i estudis creatius i expressius. A aquestes s'afegeixen les llengües en els cicles KS3-4.

Encara que la promoció dels alumnes és automàtica, tant entre cursos como entre cicles, l'avaluació dels progressos dels estudiants és una constant, especialment al final de cada cicle. Tots els anys es publica una taula de resultats oficials dels centres britànics (League Table), que té una gran importància per als pares a l'hora de sol·licitar plaça als centres; no hem d'oblidar que tenen llibertat per elegir centre. Quan acaba l'ensenyament obligatori, el KS4, la majoria dels estudiants realitza les proves per a l'obtenció del General Certificate of Secondary Education (GCSE), que exigeix examinar-se d'almenys cinc matèries individuals. Aquesta titulació possibilita o bé l'entrada al món laboral o bé la continuació d'estudis. Cada vegada hi ha, però, més estudiants que opten a les titulacions vocacionals.

4.3. EDUCACIÓ POSTOBLIGATÒRIA NO UNIVERSITÀRIA

Aproximadament la meitat dels joves que aconseguixen el seu GCSE, decideixen emprendre la recerca del primer lloc de feina o cursar estudis de formació professional. Sigui quina sigui la

seva decisió, podran optar als ensenyaments de caràcter postobligatori, que seran gratuïts fins als 19 anys.

Molts dels joves ingressaran en un dels nombrosos Colleges of Further Education, en què s'ofereixen sobretot ensenyaments professionals. Hi ha altres institucions, com els *tertiary colleges*, que ofereixen una combinació d'estudis generals i professionals. Les titulacions més comuns a les quals s'accedeix per aquesta via són les General National Vocation Qualifications (GNVQ) i les National Vocational Qualifications (NVQ).

En canvi, aquells estudiants que decideixin seguir estudis superiors a universitats o altres institucions de nivell semblant, necessiten almanco dos cursos més al Sixth Form de les escoles secundàries o dels col·legis específics, Sixth Form Colleges (només a Anglaterra), que els prepararan, aproximadament a 18 anys, per a un nou examen molt més especialitzat (dues o tres assignatures), el General Certificate of Education, Advanced Level (GCE-A), requisit indispensable per a l'ingrés a institucions superiors, prèvia superació dels criteris d'admissió propis de cada centre.

5. ENSENYAMENT DE LLENGÜES ESTRANGERES

Un estudi de la Fundació Nuffield insinuava, fa ja uns anys, que el Regne Unit havia de començar a preocupar-se de promoure l'estudi d'altres llengües si volia mantenir la seva competitiva posició internacional, i deixar de confiar, com fa encara, en el valor i prestigi de la llengua anglesa al món.

Encara que el Pla Nacional d'Estudis, el National Curriculum, preveu, des que es va implementar al 1988, l'obligatorietat de l'estudi d'una llengua estrangera, ho fa només en els nivells de l'ensenyament secundari (entre 12 i 16 anys, 14 a Gal·les), a diferència del que ocorre a la majoria dels països europeus, en què s'introdueix obligatòriament una primera llengua estrangera a l'escola primària. És un tema complicat per a les autoritats britàniques car, com s'ha dit abans, les autoritats locals educatives disposen d'un grau important d'autonomia i poder de decisió. Si el Regne Unit es vol apropar a la resta de socis europeus haurà de cercar vies per arranjar el més que evident retard britànic pel que fa a l'aprenentatge de llengües estrangeres.

A l'educació primària, actualment les escoles decideixen sobre la possible oferta de llengües estrangeres i de quina manera ho volen introduir en el currículum. En aquests moments, les escoles amb finançament públic inclouen dins la seva oferta educativa almenys una llengua estrangera. En aquests centres se sol ensenyar aquesta llengua a tots els alumnes de més de 9 anys. A l'educació secundària, com ja hem comentat, la llengua estrangera és matèria obligatòria al tercer cicle, el K-3, però perd importància al darrer cicle, el K-4. A Gal·les perd el seu caràcter obligatori, i a Anglaterra les escoles poden aplicar els requisits curriculars mínims, que només obliguen a oferir als alumnes de 14 a 16 anys cursos de curta durada, *short courses*. Cada escola pot optar per oferir un segon idioma (començant a 12 o 13 anys) i fins i tot un tercer, però sempre com a assignatures opcionals d'entre les que ofereix el centre.

En els nivells d'ensenyament postobligatori (entre 16 i 19 anys), l'estudi d'idiomes torna ser matèria optativa. L'especialització que suposen els exàmens del General Certificate of Education A Level(GCE-A), perquè els alumnes seleccionin tres assignatures provoca que només un 10% dels estudiants d'aquests nivells continuïn l'estudi d'una o més llengües estrangeres. Aquesta és la raó per la qual se cerquen noves vies per trobar una solució a un tema que en el Regne Unit evidencia un notable retard respecte a altres estats membres de la Unió Europea. Una d'aquestes sortides passaria per reformar les titulacions preuniversitàries, que permetin cursar amb 17 anys cinc assignatures, en qualitat d'Advanced Subsidiary (AS).

També es plantegen fórmules que combinin l'estudi d'un idioma amb altres matèries com ciències o bé combinant-lo amb titulacions professionals.

De manera alternativa, els joves poden escollir estudiar idiomes dins el programa d'ensenyament professional d'economia, relacions públiques, restauració, turisme, etc., que dirigeix els estudiants cap als Vocational Certificates of Education (VCE-A), de nivell avançat.

Les escoles de secundària d'Anglaterra i Gal·les han de garantir l'oferta d'almenys un dels idiomes de feina de la Unió Europea (l'anglès, el francès i l'alemany) abans d'oferir altres llengües estrangeres. El currículum específic d'Irlanda del Nord requereix que les escoles ofereixin almanco una de les llengües següents: francès, alemany, italià o espanyol.

També és important destacar la presència de les escoles angleses especialitzades en idiomes, les *specialist language schools*. La primera d'aquestes escoles es va inaugurar el 1995, i en el 2001 ja n'hi havia 80. Fan l'ensenyament de totes les matèries del currículum i a la vegada destaquen per la diversitat i qualitat dels seus programes de llengües estrangeres, incloses les menys afavorides. En aquestes escoles els estudiants normalment aprenen dues llengües entre els 14 i els 16 anys, i s'espera que les continuïn en el cicle postobligatori, començant amb un tercer idioma.

Les universitats i altres institucions d'ensenyament superior, des de la seva autonomia, desenvolupen els programes propis de llengües estrangeres, amb una oferta cada vegada més diversificada. Si bé hi ha molts d'alumnes que segueixen els cursos tradicionals d'especialització en una o més llengües, s'imposen els cursos de titulació integrada que combinen l'estudi d'una o més llengües estrangeres amb assignatures d'economia, dret, ciències, estudis europeus, etc.

Finalment, pel que fa a l'educació d'adults, les modalitats i titulacions possibles són nombroses, tant si els objectius que persegueixen són vocacionals com professionals. Els cursos s'ofereixen a través de tot tipus d'institucions: centres d'adults, centres d'educació superior i postobligatòria, universitats (inclosos els programes a distància de l'Open University), instituts culturals i escoles d'idiomes privades.

6. DIMENSIÓ EUROPEA DE L'ENSENYAMENT AL REGNE UNIT I CANVIS DE FUTUR

No hi ha textos legals a la reforma anglesa de 1988 que facin referència a la projecció europea del seu sistema educatiu. Hi ha alguna declaració d'intencions, però sense mesures concretes que afavoreixin l'esperit integrador en un tema tan important com és l'ensenyament de llengües estrangeres.

La situació al Regne Unit és realment endogàmica. Sembla com si l'inconscient col·lectiu volgués mantenir l'esperança que siguin els altres països d'Europa els que s'apropin als seus plantejaments.

Així i tot, el Regne Unit participa en tots els programes europeus d'acció educativa i de formació professional, cooperant amb les xarxes d'intercanvi per a professors i estudiants. Els cursos que inclouen una dimensió internacional o europea són cada vegada més coneguts i ofereixen amb freqüència oportunitats als joves per estudiar a l'estranger, però també intenten que les universitats britàniques rebin estudiants d'altres nacions. Els cursos d'idiomes que preparen els alumnes per períodes d'estudi a l'estranger els solen oferir les mateixes institucions participants.

El govern britànic prepara la major reestructuració del sistema educatiu dels darrers deu anys. A través d'aquesta, donarà a la tecnologia un paper tan important com el que puguin tenir les matemàtiques i la llengua anglesa. Els nins aprendran a les escoles a utilitzar l'enciclopèdia *Viquipèdia* i les xarxes socials. També s'hi incorporaran classes de sexualitat, bons hàbits en l'alimentació i com administrar els doblers. Totes aquestes propostes seran presents a l'informe sobre l'estat actual de l'educació primària al Regne Unit, que es presentarà en un futur no gaire llunyà. Així i tot, açò ja ha començat a crear certa polèmica perquè es pensa que algunes assignatures podrien veure's afectades amb el canvi d'horaris.

El departament d'Infància, Escoles i Família va negar, d'altra banda, que l'ensenyament de les noves tecnologies repercutís negativament en les altres matèries. És prioritat del govern que tots els joves d'entre 5 i 18 anys tinguin Internet a casa i en puguin fer un ús controlat per realitzar les seves tasques escolars. Haurem d'esperar encara per saber com es concretaran totes aquestes propostes; el temps ens ho dirà...

7. BIBLIOGRAFIA

BBC Education. (s.d.) *Learning schools*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://www.bbc.co.uk/schools>

Consolat Britànic al Regne Unit (s.d.). *Education: Innovative, individual, inspirational*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://www.educationuk.org/A-UK-education>

Consolat Britànic d'Espanya (s.d.). *Schools online*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://schoolsonline.britishcouncil.org>

Department for Children, Schools and Families. (s.d.) *Department for education*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de www.dfes.gov.uk

General Teaching Council for England. (s.d.). *Global training and cultural exchange*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de www.gtce.org.uk

Just for teachers. (s.d.) *Primary teachers profiles*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://justpeterboroughteachers.co.uk>

Learn UK. (s.d.) *Teacher network*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de www.learn.co.uk

National Curriculum UK. (s.d.). *The school curriculum*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://www.education.gov.uk/schools/teachingandlearning/curriculum>

National Grid for Learning. (s.d.) *National Grid for Learning*. Recuperat el 8 de desembre de 2010, de <http://www.nen.gov.uk>

Per citar aquest article:

Barber Marqués, G. & Oliver Colom, T. (2013). Aproximació al sistema educatiu britànic. *InnovIB, Recursos i Recerca Educativa de les Illes Balears*, 3, 26-34. Obtingut de: <http://www.innovib.cat/numero-3/pdfs/art3.pdf>